

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΑΡΖΑΝΤΕ

ΤΟ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

“Ο Τοτός δὲ γαλίει παιδιὰ, δὲ μιλεῖ καὶ δὲν κάνει τὴν παραμυθὴν κίνησι. Εἶνε ἀρρωστος βαρεῖά ὁ καυμένος. Μένει ξεπλωμένος στὸ κρεβάτι του καὶ τὸν ἔχουν κουκουλώσει μὲ πολλὰ σκεπάσματα ὅς τι πηγοῦνι. Τὸ κεφάλι του εἶνε πολὺ ζεστὸ καὶ πολὺ βαρὺ καὶ ἔχει μὰ δίψα, θεὸ μου, τί δίψα!

Κάθε ὥρα τοῦ δίνουν νὰ πῆ τρεῖς κουταλιές ἀπὸ ἕνα κατάρικο γιαιτωκί. Κάθε τόσο αἰσθάνεται λίγο κρύο στὸ λαμῖ. Τὸ κρύο αὐτὸ σιγά-σιγά καταβαίνει, ομορπύεται παντοῦ, γάνεται ὡς τὰ μεδούλια του καὶ τὸν τινάζει τόσο πολὺ, πὺ τὰ δόντια του χτυποῦν καὶ σφίγγει δυνατὰ μὲ τὰ δύο του χεῖρα τὰ σκεπάσματα.

Προῖ κι' ἀπόγευμα ἔρχεται ὁ γιατρός. Εἶνε ἕνας γέρος κύριος, μὲ γυαλιὰ, ἄσπρα γόνατα καὶ μεγάλη κοιλιὰ. Κυττάζει τὸν Τοτό μὲ ἀναποράσιστο ὄρος καὶ βήχει δυνατὰ. “Ἐπειτα γράφει μιὰ συνταγὴ καὶ φεύγει.

Καὶ ὁμοῦ ὁ Τοτός δὲν αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸ του τόσο ἄσχημα. Μόνον ποὺ εἶνε λίγο ἀδύνατος, κοιμένος καὶ τὸ κεφάλι του τοῦ φαίνεται μολοβί. Κι' αὐτὰ τὰ ὀργη πὺ εἶνε στὴν ἀρχὴ εὐχάριστα, στὸ τέλος γίνονται ζουρασιὰ.

— Πονεῖς, ἀγάπη μου; τοῦ λέει ἡ μαμά του.
Ἡ καυμένη ἡ μαμά τί παρῆνε ὄρος πὺ ἔχει! Τὰ μάτια της εἶνε κατακόκκινα καὶ φαίνεται πολὺ παραμυθιμένη. Γυρίζει ἐδὸ κι' ἔχει μέσα στὴν κάμαρη, λείε στὸ παρῆνε, ἀναποδογυρίζει μπουκάλια, σπάζει ποτήρια, καὶ ὀργηται ἀπάνω στὸ ἀγορῖα της καὶ τὸ ἀγκυλιάζει τόσο δυνατὰ πὺ τοῦ κόβεται ἡ ἀναποῖ του τοῦ καυμένου.

“Ο Τοτός κυττάει τὴ μαμά του καὶ φαίνεται θλιμμένος.
— Μαριά, δὲν εἶσαι πιά θυμωμένη γιαιτὶ ἀρρώστιας τὴ βραδυὰ πὺ ἦσαστε καλοσμένη στο χορὸ τὸν Ἰκωτῆ;

Αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Ἡ μαμά τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἦταν προσκαλεσμένη σὲ μεγάλο χορὸ.

Εἶχε κάνει ἕνα ὄρατο κίτρινο φόρεμα χωρὶς μνίτια. Τῆς μαμάς τῆς ἄρσσαν τὰ ὄμορφα φορέματα καὶ ἡ ἔσπερῆδες. Γι' αὐτὸ εἶχε κάποιε στενοχωρία πὺ ἀναγκάστηκε νὰ μείνει στὸ σπίτι καὶ ὁ Τοτός τὴν ἄκουσε πὺ εἶπε μὲ στιγμὴν κορῆ.

“Ατυχὴ πὺ εἶν' ἀλήθεια! Βοήθηε τὴ μέρα ν' ἀδαθετήτῃ τὸ διαβολοπαῖδο! Θάλλεγε κανεῖς πὺ τὸκανε ἐπίτηδες!

— Μαριά, νὰ τὸ ξέρης. Δὲν τὸκανε ἐπίτηδες πὺ ἀρρώστιας ἐκεῖνα τὴ βραδυὰ. Ἀχ, πόσο θάθελε νὰ πιγαῖνε στὸ χορὸ καὶ νὰ διασκεδάς μὲ τὴ καρδιά σου!

Ἡ μαμά δαγκώνει τὸ μαντηλάκι της, γυρίζει ἄλλοῦ τὸ πρόσωπό της, κάνει πὺς τακτοποιεῖ ἀπάνω στὸ τζάκι καὶ ξαναγυρίζει στὸ παιδί της. Μὲ μάτια θολὰ, τοῦ λέει τότε:

— Μείνε ἤσυχος, μισρὸ μου. Δὲ φταῖς σὺ ἂν ἀρρώστιας. Μὴ μιλάς, ὁμοῦ, πὺ νὰ γίνης γρήγορα καλά!

“Ο Τοτός κάθεται ἤσυχα. Ἐχει νυχτώσει κι' ὄλας. Δὲ φρῆται τὴ νύχτα, ὁμοῦ. Τὶ ὄμορφη πὺ εἶνε ἡ νύχτα καὶ τὶ γεμάτη ζωὴ! Ἀπ' ὄλας τὶς σκοτεινὲς γωνιὲς τῆς κάμαρης βγαίνουν κι' ἀνασηκωνονται ψηλά μαῖορα σύννεφα. Ἀνάμεσά τους εἶνε κάτι φοῦκες, κόκκινες, ποῖσινες, γαλάζιες. Μεγαλώνουνε καὶ σπᾶνε. Τότε ὄλα γίνονται κατάρικα.

Σὲ λίγο ξαναρχίζουνε τὰ ἴδια. Τὰ σύννεφα στριφογυρίζου γρήγορα, κανονικὰ, τόσο πολὺ γρήγορα, πὺ τοῦρῆται ἄλλη τοῦ Τοτοῦ. Ἐπειτα ἔρχονται κι' ἄλλα. Τὸ ταβάνι γυρίζει ἀπὸ σύννεφα βαρεσιὰ πὺ σφίγγου τὸ κεφάλι του καὶ πᾶν νὰ τὸ σπᾶσουν. Θάθελε ν' ἀνασηκώση τὰ χεράκια του καὶ νὰ φρονᾶση, νὰ τὰ διώρη. Τὸ σύννεφα, ὁμοῦ, γίνονται πὺ βαρεσιὰ ἀκόμα. Ἀχ, τὸ φτωχὸ του τὸ κεφάλιακι!

Ἐνα σύννεφο σπάζει. Πέφτει μιὰ βροχὴ ψηλὴ στὴν ἀρχὴ, πὺ ὅσο πᾶει καὶ δυν μῶνει καὶ γίνεται κρύα σάν τὸ χιόνι. Στὴν ἀρχὴ πέφτου σπαγόνες, σπαγόνες, ἔπειτα ποτάμια νερό, σάν κατακλυσμό. Πῶς τὸν ἀφίνου ἔτσι σ' αὐτὴ τὴ βροχὴ. Ποῖν ἀπὸ λίγη ὥρα τὸ κεφάλι του ἔκαιγε σάν φοῦρνος. Τώρα εἶνε παγωμένο σάν μᾶμορο...

Εὐτυχῶς αὐτὸ δὲν διαρκεῖ πολὺ. Μέσ' ἀπὸ τὸ σύννεφο βγαίνουν τώρα μπαλόνια κόκκινα, σάν κι' αὐτὰ πὺ πούλου τὸ καλοκαῖρι στὴν ἀκροθαλασσιὰ. Ὁ Τοτός κοσμᾶται ἀπὸ ἕνα μπαλόνι καὶ ἀνεβαίνει ψηλά, πολὺ ψηλά, σχεδὸν ὡς τὰ ἄστρα.

“Α, τί ὄρατα πὺ εἶνε! Τ' ἄστέρια χορεύουνε παράξενες καρδιλλίες. Πᾶν ἔμπροσ, πίσω, σπινθηρίζου τὰ φορεμάτια τους. Θᾶνε χορὸς, φαίνεται, σ' ἄσπερῃ ἀπόρη. Θᾶνε μεγάλο πανηγύρι στὸ σαλόνι τ' οὐρανοῦ. Τὶ τέχη! Ὁ Τοτός ἔφτασε στὴν κατάρικη στιγμῆ...

Δίνει τὸ χεῖρι του σ' ἕνα μικρὸ ἄστερῖα. Ἡθελε νὰ χορῆρη κι' αὐτὸς μὰ δὲν τολμᾶ. Εἶνε τόσο πολλὰ, τόσο λαμπερὰ καὶ χορεύου

τόσο ὄμορφα τ' ἄστέρια!...Τοῦ φωνάζου, ὁμοῦ: πειὸ ψηλά, Τοτό, πειὸ ψηλά ἀκόμα!

“Ο Τοτός κατάλαβε. Χτυπᾶ τὸ πόδι δυνατὰ καὶ ὀρη πειὸ πᾶνω στὸν οὐρανὸ, πειὸ ψηλά ἀπ' τ' ἄστρα...

Τὶ ὄρατα πὺ εἶνε τώρα, τί καλά! Νᾶ, ἐκεῖ ἔρχεται νὰ μείνη πάντα! Ὁ οὐρανὸς δὲν εἶνε πιά γαλάζιος, οὔτε γροῖος, οὔτε μαῖορος. Ἄστρα δὲν ὑπάρχου πιά. Παντοῦ, ἀπ' ὄλας τὶς γωνιὲς, κάτω, ἐπάνω, δεξιὰ, ἀριστερά, εἶνε ὄλα ρόδινα, ρόδινα σάν τὰ πειὸ λεπτὰ ρόδα πὺ ξανοίγουνε τὴν ἀνοιξί. Ἐνα ἄσπρη ρόδο γυρίζει τὴν ἀτμόσφαιρα. Ὅλα εἶνε ρόδινα. Μιὰ μουσικὴ, πὺ εἶνε ὀρη κι' αὐτὴ, παίζει λιγιστικὲς μελωδίες, τρυφερὲς, χαριτωμένους, πολὺ μακρὰ, κινεῖται ἀόριστὰ ἀναρῆματα σχήματα πὺ εἶνε σάν ρόδινο: ἀτμοῖ, ἐκεῖ ἀπάνω, πειὸ ψηλά ἀκόμα ἀπ' τὸν οὐρανὸ.

“Ο Τοτός τρέχει μαζὺ τους. Ἀρχίζου τὴν σπουδαῖες παρελάσεις. Δὲν εἶνε πιά ρόδινες, ἔχου, ὁμοῦ, μιὰ ἀπερίγραπτη χάρι. Εἶνε ἀναρῆματα σχήματα, ἄσπρα, ἀνάλαφρα, ἄντρια, πὺ προχοροῦν χειροπιαστὰ καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη τους βγαίνει ἕνας ψιφῆρος τραγούδι. Τὰ σχήματα αὐτὰ ἔχου ἕναν χρυσοῦ κῆλο στὰ κεφάλια καὶ στοῖς ὄμορς τους, ἀπλώνονται μεγάλα φτερά καὶ κάτασπρα σάν κίχουνο καὶ πειὸ ἄσπρη ἀκόμα, ἄσπρα σάν φτερὸ ἀγγέλων.

Ἡ ἀγγελικὲς ἔσεινες οὐνεβῆδες προχοροῦν κωμαιστὰ, μὲ χαδιάρικες κινήσεις... Ὁ Τοτός ἀπλᾶνε ἰκετευτικὰ τὴν χεῖρα του πρὸς τοὺς ἀγγέλους. Αὐτοὶ τὸν δέχονται, τὸν τοιγυρίζου μὲ τὰ φτερά τους, τὸν παρασύρουνε στὸ πέταγμα τους. Αἰσθάνεται τὴ γλυκειὰ ζεστασιὰ τοῦ στήθους τους. Αἰσθάνεται τὸ ελαφρὸ ὄρος τῶν φιλῶν τους. Αἰσθάνεται τὴ μεθυστικὴ γρηγοράδα τοῦ φτερωτοῦ τους δρόμου.

Τὸν παρασύρου γρήγορα μὰ ἀπαλὰ, πολὺ ἀπαλὰ καὶ πολὺ γρήγορα, ψηλά, πειὸ ψηλά πάντα. Τώρα ὄλα εἶνε ἄσπρα. Ὅλα, ὄλα, ὄλα. Ἐχου ἕνα ἄσπρη χῶμα, ὁμοῦ, ὄμορφο, γλυκὸ, πὺ θάθελε κανεῖς νὰ γειρη ἐκεῖ καὶ νὰ κλειση τὰ μάτια του.

Πειὸ ψηλά ἀκόμα εἶνε κάτι τι σπουδαῖον, κάτι λαμπερὸ πολὺ, μὰ ἔκτακτο καὶ πὺ κανεῖς δὲν τὸ ξέρει. Κι' αὐτὸ τὸ κάτι μεγαλῶνε, σπινθηροβολεῖ, τραβᾶ ἀφάνταστα... Ἀ, τί ὄρατα πὺ εἶνε! Οἱ ἀγγελεῖ σπῶχουνο τὸν Τοτό μπροστὰ καὶ λένε:

— Εἶνε ὁ Παράδεισος ἐδὸ καὶ ὁ καλὸς θεὸς σὲ περιμένει!

“Α, τί ὄρατα πὺ εἶνε! Ὁ Τοτός καίει τὰ χεράκια του καὶ βλέπει πὺς πετάει μοναχὸς τώρα, καὶ ἔκανε κι' αὐτὸς φτερὰ ἀγγέλου!

“Ὁ, ὦ, ὦ! Τὶ εἶνε πάλι τοῦτο; Ἐνας μεγάλος, ἕνα; δυνατὸς σεισμός. Ὅλα σκοτίζονται τριγύρω του. Κι' ὄλα τὰ βλέπει μπερὲ καὶ κοκκινα. Ἀχ, τί ζεστη καὶ τὶ κρύο πὺ κάνει!...Μαριά, βοήθηε, βοήθηε!

“Ο Τοτός ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι του, ὁ λαμῖος τὸν πνίγεται, τὸ κορμάκι του εἶνε μούσκεμα ἀπὸ τὸν ἰδρῶτα. Ἡ μαμά του στέκεται κοντὰ καὶ τοῦ κρατᾶ τὸ χεῖρι...φαίνεται σάν τὴν τρολλῆ... Ὁ Τοτός ξαναπέφτει στὸ κρεβάτι. Τὸ κεφάλι του γυρίζει, τοῦ φαίνεται πὺς εἶνε τσακισμένος.

“Α, τί ὄμορφα πὺ ἦταν πρωτῆτερα!...Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ ὁ Τοτός: θὰ βρισκόταν στὸν Παράδεισο, ἐκεῖ πὺ ἦταν τῶσα ἄστρα ὄλα, κοντὰ στὸν καλὸ θεὸ!

— Μαριά!

Ἡ μαμά τρέχει κοντὰ του. Κυττάει ἀχόρταγα τὸ μικρὸ προσωπάκι μὲ τὰ βαθουλωμένα καὶ ἀναμμένα ἀπ' τὸν πυρετὸ μάγουλα.

— Τὶ θέλεις, ἀγάπη μου;

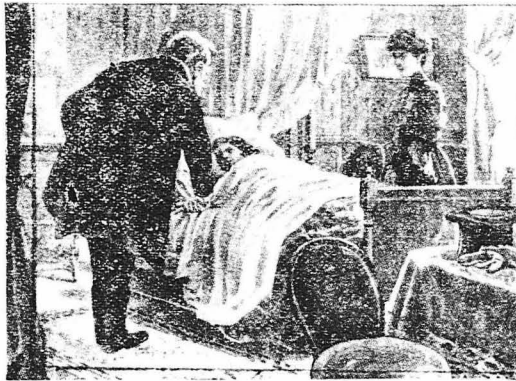
— Μαριά, μὴν ἔχεις καμμιά παραγγελία γιὰ τὸν καλὸ θεὸ καὶ γιὰ τὸ θεῖο Ἡράρδο;

Ἡ μαμά δὲν ἀπαντᾶ. Κυττᾶ μονάχα τὸν Τοτό καὶ μὲ μισοσφυσμένα ἀπ' τὸν πόνο μάτια.

— Ἄν ἔχεις, μαριά νὰ μοῦ τις δώσεις τώρα. Μοῦ φαίνεται πὺς θὰ φῶγο σὲ λιγάκι. Ὑστερα θᾶναι ἀργὰ πολὺ!

Ἡ μαμά δὲν ἀπαντᾶ πάλι. Πιάνει μόνον τὸ ἀδύνατο χεράκι του. Ὁ Τοτός κλείνει τὰ μάτια. Ἐξεκίνησε ἄλλη μιὰ φορὰ γιὰ τὴ μακρὴν του χώρα. Καὶ ὄλη τὴν νύχτα ὡς τὴν ἀυγῆ, ἡ μαμά του μὲ μαυρισμένη τὴν καρδιά θὰ παρανοῖρη γιὰ νὰ δῇ ἂν θὰ ξαναγυρῆ ἡ ἂν θὰ φύγη μιὰ γιὰ πάντα...

Πιερ Ἀρζαντέ

“Ο γιατρός εἶνε ἕνας γέρος κύριος μὲ γυαλιὰ, ἄσπρα γόνατα καὶ μεγάλη κοιλιὰ.

